

LEARNING MANAGEMENT BASED ON DAVIES' CONCEPT TO PROMOTE PIN (FOLK INSTRUMENT) PRACTICE SKILLS FOR GRADE 12th STUDENTS

Anocha Piapeng¹ & Pittayawat Pantasri²

Received	Reviewed	Revised	Accepted
26/09/2023	30/09/2023	05/10/2023	06/10/2023

Abstract

This research aims to develop learning management according to Davies' concept to promotes the practice of playing the Pin to be effective 70/70 , to Compare of the practice skills of playing the Pin after the lesson against the 70 percent threshold , to Compare student achievement. Against the 70 percent threshold and to study the student's satisfaction towards the learning management according to Davies' concept. The sample group used in this research were Mathayomsuksa 6/8 students at NongRuea Wittaya School. KhonKaen Educational Service Area Office, semester 2, academic year 2022, 32 people which was obtained by cluster random sampling, using the classroom as the random unit. The research tools consisted of 1) Learning management plan on Isan Pin folk instrument practice, amount 20 learning plans. 2) Learning achievement test on Isan Harp folk music theory 20 items. 3) Isan Pin folk music practice skills assessment form, 5 items. 4) Satisfaction questionnaire 15 items. the statistics used in the data analysis were percentage, standard deviation. and statistical T-test One-Group Posttest Design. The research findings were as follows : 1) Davies' concept of learning management which promotes effective Pin playing skills for Mathayomsuksa 6 students E_1/E_2 equal to 78.56/85.93 which is higher than the specified criteria. 2) Mathayom 6 students had scores for playing the Pin that passed the criteria, 29 people, accounting for 96.66 percent, did not pass the criteria, 3 people, accounting for 3.34 percent, overall the score was 81.25 percent. 3) Mathayomsuksa 6 students had academic achievement scores of 32 students who passed the criteria, calculated as 100 percent, did not pass the criteria 0 people, calculated as 0 percent. Overall, the score was 90.62 percent. 4.)

¹ Rajabhat MahaSarakham University Pinkan125@gmail.com

² Rajabhat MahaSarakham University Pinkan125@gmail.com

The satisfaction of the learners towards the learning management according to Davies' concept. The overall mean was at the most satisfactory level.

Keywords: Davies' concept of learning management, Skills for playing the Pin

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรณเณพินสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

อโนชา เพียเพ็ง³ และพิทยวัฒน์ พันธะศรี⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรณเณพินให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการบรณเณพินหลังเรียน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/8 จำนวน 32 คน โรงเรียนหนองเรือวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 20 แผน 2) แบบประเมินทักษะปฏิบัติการบรณเณพิน 5 ข้อ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบจำนวน 20 ข้อ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรณเณพินสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.56/85.93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนทักษะปฏิบัติการบรณเณพินที่ผ่านเกณฑ์ 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.66 ไม่ผ่านเกณฑ์ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.34 โดยภาพรวมคะแนนคิดเป็นร้อยละ 81.25 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่ผ่านเกณฑ์ 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 โดยภาพรวมคะแนนคิดเป็นร้อยละ 90.62 ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมดยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์, ทักษะปฏิบัติการบรณเณพิน

³ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม Pinkan125@gmail.com

⁴ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม Pinkan125@gmail.com

บทนำ

มนุษย์มีความเกี่ยวพันกับดนตรีตั้งแต่แรกเกิดจนตาย ไม่ว่าจะเป็นดนตรีจากเพลงกล่อมเด็ก ดนตรีจากพิธีกรรมทางศาสนา ล้วนแต่มีความจำเป็นทั้งสิ้น ซึ่งมนุษย์ทุกเชื้อชาติทุกวรรณะสามารถฟัง และเข้าใจได้โดยไม่ต้องอธิบาย ดนตรียังก่อให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม เกิดความสบายใจ ผ่อนคลาย ความ ตึงเครียด นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่สะท้อนสังคมเป็นการแสดงออกทางศิลปะ และถ่ายทอด เหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมออกมาในรูปของ บทเพลงทั้งทางตรงและทางอ้อม (Temrak, B., 2014) ตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรใน ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาของชุมชนและสังคมภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ควบคู่ ไปกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของ ตนเอง ดนตรีพื้นบ้านอีสานนี้เป็นดนตรีที่ตรงกับ ความต้องการของท้องถิ่นดนตรีได้รับการบรรจุไว้เป็น ส่วนหนึ่งของการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ซึ่งเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิด สร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชม ความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่าซึ่งมีผลต่อคุณภาพ ชีวิตของมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วย พัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนา สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐาน ในการศึกษาต่อหรือประกอบ อาชีพได้ (Phubanchuen, M., 2013 : 2) โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่า ของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียน แสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญได้แก่ ทักษะศิลป์ ดนตรี และ นาฏศิลป์

ผู้วิจัยได้ศึกษาศิลปะ คือดนตรี มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรีแสดงออกทางดนตรี อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกลงทางดนตรีอย่างอิสระชื่น ชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรี ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ร้องเพลง และ เล่นดนตรี ในรูปแบบต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิง สุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณี วัฒนธรรมและเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ (Office of Academic Affairs and Educational Standards, 2008 : 1) วิชาดนตรีนั้นถูกบรรจุเข้าใน หลักสูตรการศึกษา ซึ่งได้รับรองจากนักการศึกษาว่า ดนตรีสนับสนุนวิชาอื่น ๆ ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพ เป็นต้น ปัจจุบันวิชาดนตรีได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาที่มีเนื้อหาสาระสำคัญเป็นของตัวเองดังนั้นวง การศึกษาจึงมักจัดวิชาดนตรีไว้ในกลุ่มของ วิชาศิลปะ ในวิชาดนตรี สนับสนุนการทำงานร่วมกันของ

ร่างกายและสมอง สิ่งนี้จึงถือได้ว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับวิชาที่เป็นพื้นฐาน Rakyindee, S. and Pholphahan, N. (2014)

สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาดนตรีของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองเรือวิทยา มีสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูผู้สอนที่ยังไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเน้นนักเรียนเป็นสำคัญตามที่หลักสูตรกำหนด นักเรียนยังไม่สามารถสร้างองค์ความรู้และเสาะหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ครูยึดติดกับการสอนแบบบรรยาย เน้นการสอนแบบท่องจำ จึงทำให้นักเรียนขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคะแนนทักษะปฏิบัติที่ผ่านเกณฑ์ โดยคะแนนเฉลี่ยรวมในรายวิชาดนตรีอยู่ที่ 66.04 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดไว้ (งานวิชาการโรงเรียนหนองเรือวิทยา ปีการศึกษา 2564) และอีกทั้งการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมาของครูผู้สอน พบว่า การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาดนตรีในรูปแบบเดิมไม่มีการแบ่งทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรีออกเป็นทีละขั้นตอน จึงทำให้นักเรียนขาดความเข้าใจและปฏิบัติเครื่องดนตรีไม่ค่อยได้ ซึ่งส่งผลให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนในการปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นไปอย่างล่าช้า และทำให้นักเรียนขาดทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรีอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้วยสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาโดยนำเอาหลักการแนวคิดของเดวิส ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นทักษะที่สมบูรณ์ มีวิธีการสอนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับวิธีการจัดการเรียนการสอนของรายวิชาดนตรีที่บ้านอีสานได้เป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยมีความคาดหวังว่า จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างมีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นการเรียนรู้ทักษะการบรรเลงพิณ เพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะการบรรเลงพิณขั้นสูงสำหรับผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังจากการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70

3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังจากที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส มีทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

2. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองเรือวิทยา อำเภอนองเรือ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 394 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/8 โรงเรียนหนองเรือวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่เรียนในรายวิชาดนตรีพื้นบ้านอีสาน จำนวน 32 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองเรือวิทยา

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) ความพึงพอใจของนักเรียน

3. กรอบเนื้อหาการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมแผนจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติดนตรีพื้นบ้านพิณ ประกอบไปด้วยแผนที่ 1 - 20 รวมทั้งหมด 20 ชั่วโมง แผนละ 1 ชั่วโมง ซึ่งในแต่ละแผนผู้เรียนจะได้ปฏิบัติเครื่องดนตรีจริงและปฏิบัติลายเต้ยโขงในแต่ละท่อนโดยควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเป็นตัวเสริมสร้างทักษะปฏิบัติบรรเลงพิณ ประกอบด้วย

เรื่องที่ 1 ประวัติและความเป็นมาของพิณอีสาน	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 2 องค์ประกอบของพิณอีสาน	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 3 โน้ต	จำนวน 1 ชั่วโมง

เรื่องที่ 4 การบันทึกโน้ตอีสาน	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 5 จังหวะและการนับจังหวะ	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 6 การอ่านโน้ตอีสาน	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 7 การปฏิบัติโน้ตพิณ สายที่ 1	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 8 การปฏิบัติโน้ตพิณ สายที่ 2	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 9 การปฏิบัติโน้ตพิณ สายที่ 3	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 10 การปฏิบัติโน้ตพิณ สายที่ 3 2 และ 1	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 11 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 1 ห้องโน้ตที่ 1 ถึง ห้องโน้ตที่ 4	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 12 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 1 ห้องโน้ตที่ 5 ถึง ห้องโน้ตที่ 8	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 13 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 2 ห้องโน้ตที่ 1 ถึง ห้องโน้ตที่ 4	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 14 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 2 ห้องโน้ตที่ 5 ถึง ห้องโน้ตที่ 8	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 15 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 3 ห้องโน้ตที่ 1 ถึง ห้องโน้ตที่ 4	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 16 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 3 ห้องโน้ตที่ 5 ถึง ห้องโน้ตที่ 8	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 17 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 1 ห้องโน้ตที่ 1 ถึง ห้องโน้ตที่ 8	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 18 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 2 ห้องโน้ตที่ 1 ถึง ห้องโน้ตที่ 8	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 19 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขง ท่อนที่ 3 ห้องโน้ตที่ 1 ถึง ห้องโน้ตที่ 8	จำนวน 1 ชั่วโมง
เรื่องที่ 20 ฝึกบรรเลงลายเต้ยโขงเต็มเพลง	จำนวน 1 ชั่วโมง
	รวม 20 ชั่วโมง

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2/2565 สถานที่วิจัย โรงเรียนหนองเรือวิทยา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน
ดังต่อไปนี้

1. ขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อขอความ
อนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัญหาการจัดการเรียนรู้ดนตรีพื้นบ้านอีสาน เรื่อง การปฏิบัติดนตรีพื้นบ้าน พิณ จากการที่ได้สอบถามครูและสัมภาษณ์นักเรียนที่เคยเรียนเรื่องนี้มาแล้ว
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบ และอธิบายถึงบทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย
4. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบวัดทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณและแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนแล้วบันทึกคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทดสอบในครั้งนี้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง
6. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้แล้ว ทำการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ โดยทดสอบทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณ ไล่เต้ยโขงเต็มเพลง มีระยะในการทดสอบ จำนวน 55 นาที
7. นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เสร็จแล้วนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 ดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

จำนวน นักเรียน	ประสิทธิภาพและขบวนการ	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนเฉลี่ยร้อยละ
32	ประสิทธิภาพของขบวนการ (E_1)	30	23.56	1.74	78.54
	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	40	34.38	2.54	85.93
ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.56/85.93					

จากตาราง 1 พบว่าการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.56/85.93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการบรรเลงพินของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
หลังจากที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตาราง 2

ตาราง 2 การทดสอบทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิน

ที่	เทคนิคการวางนิ้ว				เทคนิคการบรรเลง				ความถูกต้องของจังหวะ				ความถูกต้องของโน้ต				คุณภาพของเสียง				รวม	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	20	70
1	✓				✓				✓				✓				✓				17	85
2		✓			✓					✓			✓				✓				15	75
3	✓				✓				✓					✓					✓		16	80
4	✓				✓				✓				✓						✓		17	85
5	✓				✓				✓				✓				✓				19	95
6	✓						✓		✓				✓				✓				15	75
7	✓				✓				✓				✓				✓				19	95
8		✓			✓				✓				✓				✓				18	90
9		✓			✓				✓				✓						✓		17	85

1 0			✓		✓		✓			✓			✓			1 5	75
1 1	✓			✓		✓			✓					✓		1 8	70
1 2		✓			✓		✓			✓				✓		1 5	75
1 3		✓		✓		✓			✓				✓			1 9	95
1 4			✓		✓		✓			✓			✓			1 3	65
1 5													✓			1 6	80
1 6			✓	✓			✓				✓				✓	1 3	65
1 7		✓		✓			✓				✓		✓			1 5	75
1 8	✓				✓		✓			✓			✓			1 8	90
1 9	✓					✓	✓			✓				✓		1 5	75
2 0	✓			✓			✓				✓			✓		1 8	80
2 1		✓			✓		✓			✓			✓			1 7	85
2 2	✓			✓			✓				✓			✓		1 7	85
2 3		✓			✓		✓				✓			✓		1 4	70
2 4	✓			✓			✓				✓			✓		1 7	85
2 5	✓				✓		✓			✓			✓			1 8	90

26	✓				✓				✓				✓			✓		16	75
27	✓				✓			✓				✓					✓	18	90
28		✓			✓			✓				✓					✓	15	75
29	✓				✓			✓				✓				✓		17	85
30	✓					✓		✓				✓					✓	12	60
31		✓				✓	✓					✓				✓		15	75
32	✓				✓				✓	✓							✓	16	80
คะแนนรวม					520					คิดเป็นร้อยละ					81.25				
คะแนนเต็ม					640					คิดเป็นร้อยละ					100				
ผ่านเกณฑ์					29					คิดเป็นร้อยละ					96.66				
ไม่ผ่านเกณฑ์					3					คิดเป็นร้อยละ					3.34				
$\bar{X}$					16.25					คิดเป็นร้อยละ					-				
S.D.					1.81					คิดเป็นร้อยละ					-				

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณที่ผ่านเกณฑ์คะแนน ดังนี้

- 2.1 นักเรียนที่ได้คะแนน 95 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.37
- 2.2 นักเรียนที่ได้คะแนน 90 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50
- 2.3 นักเรียนที่ได้คะแนน 85 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 21.88
- 2.4 นักเรียนที่ได้คะแนน 80 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50
- 2.5 นักเรียนที่ได้คะแนน 75 จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.12
- 2.6 นักเรียนที่ได้คะแนน 70 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25
- 2.7 นักเรียนที่ได้คะแนน 65 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25
- 2.8 นักเรียนที่ได้คะแนน 60 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.13

มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 29 คน คิดเป็นร้อยละ 90.63 ไม่ผ่านเกณฑ์ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.37 โดยภาพรวมคะแนนคิดเป็นร้อยละ 81.25 ($\bar{x}$ = 16.25, S.D. = 1.81)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังจากที่ยังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตาราง 3

ตาราง 3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ที่	กิจกรรมระหว่างเรียน 10	คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ 20	ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
1	10	18	90
2	10	17	85
3	10	17	85
4	10	15	75
5	10	20	100
6	10	18	90
7	10	16	80
8	10	20	100
9	10	15	75
10	10	19	95
11	10	15	75
12	10	19	95
13	10	16	80
14	10	15	75
15	10	18	90
16	10	15	75
17	10	20	100
18	10	19	95

19	10	20	100
20	10	15	75
21	10	18	90
22	10	17	85
23	10	20	100
24	10	20	100
25	10	20	100
26	10	20	100
27	10	20	100
28	10	19	95
29	10	20	100
30	10	20	100
31	10	20	100
32	10	19	95
คะแนนรวม	580	คิดเป็นร้อยละ	90.62
คะแนนเต็ม	640	คิดเป็นร้อยละ	100
ผ่านเกณฑ์	32	คิดเป็นร้อยละ	100
ไม่ผ่านเกณฑ์	0	คิดเป็นร้อยละ	-
$\bar{X}$	18.13	คิดเป็นร้อยละ	-
S.D.	1.95	คิดเป็นร้อยละ	-

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คะแนน ดังนี้

2.1 นักเรียนที่ได้คะแนน 100 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50

2.2 นักเรียนที่ได้คะแนน 95 จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.63

2.3 นักเรียนที่ได้คะแนน 90 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50

2.4 นักเรียนที่ได้คะแนน 85 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.37

2.5 นักเรียนที่ได้คะแนน 80 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25

2.6 นักเรียนที่ได้คะแนน 75 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75

มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่ผ่านเกณฑ์ 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 โดยภาพรวมคะแนนคิดเป็นร้อยละ 90.62 ($\bar{x}$ = 18.13, S.D. = 1.95)

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ดังตาราง 4.4

ตาราง 4.4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. นักเรียนชอบที่ครูสาธิตขั้นตอนการปฏิบัติพิณให้ดู	4.73	0.55	พึงพอใจมากที่สุด
2. นักเรียนชอบที่ครูสาธิตการบรรเลงพิณให้นักเรียนดูได้อย่างเข้าใจง่าย	4.59	0.81	พึงพอใจมากที่สุด
3. นักเรียนมีความสนใจในการสาธิตการบรรเลงพิณของครูเป็นอย่างดี	4.90	0.44	พึงพอใจมากที่สุด
4. นักเรียนชอบที่ครูสาธิตขั้นตอนการปฏิบัติทักษะย่อยทีละทักษะ	4.88	0.40	พึงพอใจมากที่สุด
5. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะตามที่ครูสาธิตให้ดูได้	4.78	0.52	พึงพอใจมากที่สุด
6. นักเรียนมีความเข้าใจในการปฏิบัติทักษะย่อยทีละทักษะ	5.00	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
7. นักเรียนชอบที่ครูให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะด้วยตนเองทีละขั้น	4.88	0.46	พึงพอใจมากที่สุด

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
8. นักเรียนชอบที่ครูมีการทบทวนทักษะย่อยทุกครั้งเพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจมากขึ้น	4.98	0.16	พึงพอใจมากที่สุด
9. นักเรียนมีความเข้าใจและสามารถปฏิบัติทักษะย่อยได้ด้วย ตนเอง	4.80	0.51	พึงพอใจมากที่สุด
10. นักเรียนชอบที่ครูผู้สอนแนะนำเทคนิค วิธีการ ข้อสังเกต เพื่อให้นักเรียนนำไปฝึกปฏิบัติ	5.00	0.00	พึงพอใจมากที่สุด
11. นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำของครูผู้สอนได้	4.83	0.44	พึงพอใจมากที่สุด
12. นักเรียนชอบที่ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม แลกเปลี่ยนเรียนรู้	4.83	0.50	พึงพอใจมากที่สุด
13. นักเรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะปฏิบัติย่อยหลาย ๆ ครั้ง จนเกิดความชำนาญ	4.88	0.46	พึงพอใจมากที่สุด
14. นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อยทั้งหมดได้ด้วยตัว ตนเอง	4.98	0.16	พึงพอใจมากที่สุด
15. นักเรียนสามารถนำกิจกรรมการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้	4.80	0.51	พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด	4.85	0.10	พึงพอใจมากที่สุด

จากตาราง 4.4 พบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส โดยค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมดอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด ($\bar{X}$ = 4.85, S.D. = 0.10)

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรณรงพิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรณรงพิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประสิทธิภาพเท่ากับ (E_1/E_2) 78.56/85.93 ซึ่งเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ (78.56/85.93) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70 เนื่องจากผู้วิจัย

ได้ออกแบบสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมตามแนวคิดของเดวีส์ ซึ่งมี 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เป็นไปตามระบบที่ผู้วิจัยได้ยึดแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ โดยจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนกระบวนการ การสาธิตเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพตลอดจนการเพิ่มเทคนิควิธีการสอน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัติในการบรรเลงพิณ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Sarakhaweerakul, W., 2017) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาชุดกิจกรรม เสริมสร้างทักษะปฏิบัติดนตรีโปงลาง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาชุดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะปฏิบัติดนตรีโปงลาง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 ประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 88.85/96.07 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Thipayalert, A. (2017) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การวิจัย พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ (80.38/83.46) เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณที่ผ่านเกณฑ์ 29 คน คิดเป็นร้อยละ 96.66 ไม่ผ่านเกณฑ์ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.34 โดยภาพรวมคะแนนคิดเป็นร้อยละ 81.25 ($\bar{X} = 16.25$, S.D. = 1.81) ซึ่งจากการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นเทคนิคที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน โดยขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ จึงช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และร่วมกิจกรรมของตนเองและผู้อื่น ช่วยฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม รวมทั้งได้ฝึกทักษะการสื่อสาร การสังเกต โดยเฉพาะการถ่ายทอดเนื้อหาตามหลักการและการยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจเนื้อหาที่กำลังถ่ายทอดได้มากขึ้น การเรียนร่วมกันและรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานระบอบกลุ่ม การศึกษาหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Sukniyom, M. (2017) การพัฒนาทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีคีตย์บอร์ด กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติเครื่องดนตรีคีตย์บอร์ด มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 88.04 โดยมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็น ร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Kongsinkaew, P. (2014 : 1-3) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาศิลปะพื้นฐาน(ดนตรี) ในระดับมัธยมศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี) โดยใช้แบบฝึกทักษะการบรรเลงดนตรีพื้นเมืองอีสาน (พิณ) มีทักษะการบรรเลง เครื่องดนตรีพื้นเมืองอีสาน(พิณ) หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่ผ่านเกณฑ์ 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 โดยภาพรวมคะแนนคิดเป็นร้อยละ 90.62 ($\bar{X} = 18.13$, S.D. = 1.95) ซึ่งจากการวิจัยพบว่านักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะเทคนิคในการบรรเลงพิณที่สูงขึ้น จึงช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และร่วมกิจกรรมของตนเองและผู้อื่น ช่วยฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม รวมทั้งได้ฝึกทักษะการสื่อสาร การสังเกต การเรียนร่วมกัน และรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานระบบกลุ่ม การศึกษาหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Phonkhet, Y. (2021 : 64) ได้ศึกษาวิจัยถึงการพัฒนาชุดฝึกทักษะการเป่าโหวดดนตรีพื้นบ้านอีสานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ด ที่พบว่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.83 คิดเป็นร้อยละ 89.43 ของคะแนนเต็ม จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าว ทำให้ทราบว่านักศึกษามีความรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะการเป่าโหวดดนตรีพื้นบ้านอีสานแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเป่าโหวดได้ผ่านการตรวจและกลั่นกรองจากผู้เชี่ยวชาญเป็นอย่างดีประกอบกับแบบทดสอบแต่ละข้อได้ผ่านการวิเคราะห์ข้อสอบหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับมาแล้ว จึงถือได้ว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ ทำให้นักศึกษาได้ทำแบบทดสอบที่ดีและทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นและสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Suwannasingh, K. (2000 : 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น ในรายวิชาดนตรี ไทยปฏิบัติตามความถนัด 1 (ศ029) ซึ่งมีผลการวิจัยดังนี้ ชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านความรู้ และด้านความเข้าใจสูงกว่าก่อนเรียน ผลคะแนนประเมินภาคปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 83.73 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด และค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมด ($\bar{X} = 4.85$, S.D. = 0.10) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Sarachan, W. 2017) ได้ศึกษาความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของคาร์ล ออร์ฟร่วมกับกระบวนการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติทางดนตรีและทักษะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับมากที่สุดและสูงกว่า

เกณฑ์ที่กำหนดโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Panya Khaipromrat, P. & Pengsri, T., 2020) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามแนวคิดการพัฒนาทักษะของซิมพ์สัน พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงพิน ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในช่วงแรก ๆ ผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนกระบวนการจัดการเรียนรู้ และรวมไปถึงการฝึกปฏิบัติการบรรเลงพิน ซึ่งมีเกณฑ์การวัดทักษะที่นำมาใช้ในการประเมินนั้น มีการออกแบบให้มีความสอดคล้องตามแนวคิดของเดวิส ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยวิธีใหม่ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรเริ่มต้นทำความเข้าใจกับนักเรียน ชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน วิธีการใช้งานและวิธีการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจก่อนการดำเนินกิจกรรม
2. ครูผู้สอน ควรกำหนดระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติการบรรเลงพินไว้อย่างรอบคอบและต้องมีความยืดหยุ่นพอสมควร เนื่องด้วยระดับความสามารถในการปฏิบัติพินของผู้เรียนแต่ละคนไม่เท่ากัน ฉะนั้น ครูผู้สอนควรติดตามพฤติกรรมผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อที่จะสามารถให้คำแนะนำ และช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนไม่เข้าใจ หรือเกิดความสงสัยในการเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเครื่องดนตรีประเภทอื่นๆ เช่น โหวด แคน ซอ เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการเล่นดนตรีในหลาย ๆ ด้าน
2. ควรออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน เพื่อส่งเสริมทักษะปฏิบัติการบรรเลงดนตรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อสร้างแรงจูงใจ สร้างพฤติกรรมการเรียนรู้ หรือพฤติกรรมกระบวนการกลุ่ม และสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น
3. ควรพัฒนาการจัดกิจกรรมเพื่อบูรณาการและเสริมสร้างทักษะปฏิบัติร่วมกับรายวิชาอื่นๆ หรือสามารถทำเป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่ผู้เรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง โดยการใช้เทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้อง

Reference

- Kaemmanee, T. (2008). *Diverse Teaching Methods* (5th edition). Bangkok: Active Print Limited.
- Khaipromrat, P. & Pengsri, T.. (2020). Thai music learning activities for students in Mathayom 2 according to Simpson's skill development concept. *Journal of Humanities and Social Sciences Nakhon Phanom University*, 2 (10), 67.
- Kitrakan, P. (2001). *Analysis of the Effectiveness of Media and Technology in Education (E₁/E₂). Educational Assessment*. Mahasarakham: Mahasarakham University.
- Kongsinkaew, P. (2014). *Development of learning activity plans using skill exercises. Playing a musical instrument from the northeastern region (Pin), basic art subjects. Silathong Pittayasan School, Mueang District, Yasothon Province*
- Phonkhet, Y. . (2021). *Development of a training kit for Isan folk music playing skills for students.¹st year, Roi Et College of Dramatic Arts. Thesis. Bunditpatanasilpa Institute.*
- Pubanchuen, M. (2013). *Development of Learning Activities for the Arts Curriculum, Topic: Traditional Isan Music, Grade 5, following the concept of Solatankodayi. Sukhothai*
- Sukniyom, M. (2017). *Development of keyboard instrument practice skills. Art learning group Mathayom 1 level by organizing learning according to Davies' concepts. [Master of Education Thesis, Rajabhat Maha Sarakham University].*
- Wangpanich, P. (1990). *Educational Assessment*. Bangkok: Educational Testing and Psychometrics Office, Srinakharinwirot University.
- Wongngam, K. (2019). *A Comparative Study of Practical Skills According to the Teaching Styles of Thai Wisdom Teachers and Conventional Teaching : The Case of Traditional Isan Music for Grade 4 Elementary School Students. Mahasarakham Rajabhat University.*
- Worrakam, P. (2010). *Teaching materials for the subject of statistics for research. Mahasarakham: Mahasarakham Rajabhat University.*
- Worrakam, P. (2009). *Educational Research*. Kalasin: Publishing Coordination.

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 10 (3) : กันยายน-ธันวาคม 2566

Journal of Research and Development Institute, Rajabhat Maha Sarakham University, 10 (3) : September-December 2023
